

**PREMI TIME OUT
2013!**

#1

LA PERLA 29

Capitanejada per Oriol Broggi, la companyia barcelonina va néixer el 1999, ha aixecat més de 30 obres i ara mateix és la preferida del públic. S'ho han guanyat!

Els guanyadors han estat triats per votació popular a partir d'una terna de finalistes seleccionada per la redacció de Time Out Barcelona, llevat del Premi Time Out 2013, elegit per nosaltres.

Entrevista **Andreu Gomila**
Fotografia **Iván Moreno**

Reportatge premis:
María José Gómez i
Marta Salicrú

És la companyia del moment. Dirigida per l'home del moment. La Perla 29 d'Oriol Broggi, possiblement el director més sol·licitat de Catalunya (i d'Espanya), que acabarà la temporada actual amb mitja dotzena de muntatges a les espatlles entre el setembre passat i el juny que ve –“acabaré mig boig”, confessa–. Fins i tot tenen temple propi, on els fidels teatrers que els segueixen acudeixen quan se'ls crida des del minaret: la Biblioteca de Catalunya. La culpa de tot plegat la té una manera de fer cuinada a foc lent, amb cura, nodrida a base d'elements propis que han deixat créixer, formats a base d'adorar el teatre de Peter Brook, tenir molt en compte la ciutat (el país) on treballen i una poètica recognoscible i molt potent. Ara mateix, el Lliure de Gràcia té en cartell *Adiós a la infància*, coproducció de La Perla, dirigida per Broggi, al voltant de l'obra novel·listica de Juan Marsé adaptada dramàticament per Pau Miró. La quadratura del cercle del que és aquesta companyia nascuda el 1999, instal·lada entre Gràcia i el Raval, i que representa avui dia el que va ser el Lliure dels anys 70.

Broggi és el gran responsable de tot plegat, perquè la *troupe* ha crescut així que ell madurava com a artista. I no amaga que el seu referent és aquell teatre que van aixecar al carrer Montseny els Pasqual, Lizaran, Puigserver, Soldevila, Lecina, Alcañiz i companyia. “No vaig conèixer Fabià Puigserver, però l'admiro molt, tot allò que representa, la feina que va fer, la manera de treballar”, apunta Broggi. “Ells, als 70, van dir: farem les obres com si fóssim el Berliner Ensemble [el teatre fundat per Bertolt Brecht], amb el mateix rigor i el mateix esforç. Van dir: ens agrada molt el teatre de Bergman i aquí hi ha una companyia que el sap fer”, afegeix. El director creu que La Perla comença a estar a aquell nivell, comparable a les grans companyies europees. La clau? “Que res del que facis no quedi a mitges, que el que facis sigui *patadan*”, diu, tot referint-se al mecanisme que et provoca admiració, bé quan contemples l'escena del balcó de *Cyrano de Bergerac*, bé la dels pallassos de *28 i mig*, bé la del judici de *Luces de Bohemia*.

Fracassos i òpera

Però no tot ha estat arribar i moldre. Hi va haver una època en què es deia que a Broggi li anaven bé les coses perquè era de família barcelonina il·lustre (és net del doctor Moisès Broggi). Xafarderies de bugaderia medieval a banda, ell, tanmateix, assegura que no ho ha fet tot bé. “No sabia fer de director –diu– i ara vinc de Madrid i la gent del Teatro Español –hi ha dirigit el *Tirano Banderas* de Valle-Inclán– em tractava de vostè”. Creu, per exemple, que hi va haver una època en què volia córrer massa i es va estavellar. Parla de *El cerde de guix caucasià* del TNC. “Va ser com si hagués volgut fer una òpera massa d'hora”, reconeix. Ara, esclar, ho faria tot d'una altra manera, però sense sotrac ni

HITS!

LUCES DE BOHEMIA

Estrenada l'estiu del 2011, l'adaptació del clàssic de Valle-Inclán és l'obra que fa enlairar Broggi i La Perla 29 per la comunitat de públic i crítica. Muntatge de cinc estrelles, segons Time Out, amb un Max Estrella excels en mans de Lluís Soler i una posada en escena valenta, lliùrega i mordaç.

INCENDIS

La peça de Wajdi Mouawad és la que ha portat la companyia a les masses. Estrenada el 2012 al Romea, Broggi concentra tot el que sap sobre la tragèdia i ho serveix en safata perquè Julio Manrique i Clara Segura facin un autèntic recital d'interpretació.

CYRANO DE BERGERAC

Amb Pere Arquillué de protagonista, La Perla va esmicolar el mite Flotats gràcies a un muntatge de tall clàssic amb algunes de les imatges més potents vistes mai en un teatre local. I confirmava que a Broggi li va bé oferir llibertat als grans actors perquè s'expressin.

EN CARTELL

ADIÓS A LA INFANCIA

Fins al 4 de gener, La Perla ocupa el Lliure de Gràcia per fer tornar el teatre del carrer Montseny als seus orígens: l'espai recreatiu de la cooperativa La Lleialtat, on els joves del barri de la postguerra anaven a ballar. Jaume Sisa, Alícia Pérez, Oriol Guinart, Jordi Oriol i Xicu Masó, entre d'altres, formen part d'un repartiment la missió del qual és fer viure l'univers literari de Marsé.

fracassos, no hi ha art ni artistes. De fet, l'òpera el crida i ens revela que va parlar amb el director sortint del Liceu, Joan Matabosch, per materialitzar el seu debut al colisseu de la Rambla. Fins i tot va negociar amb els responsables del teatre líric la possibilitat d'aixecar òperes de petit format (barroques, operetes, sarsueles...) a la Biblioteca. No se'n va sortir, però tornarà a atacar!

La Perla ha crescut per etapes. Broggi parla dels espectacles que, de tant en tant, et fan pujar un graó, i en el seu cas queda clar que són tres, per ordre cronològic: *Luces de Bohemia*, *Incendis* i *Cyrano de Bergerac*. Bons espectacles, èxits comercials, que els han permès arribar allà on no havien arribat mai. *28 i mig*, estrenat al juny passat, és el que més els representa, pel caire màgic, d'acudit i comercial que posseïa. No en tenim cap dubte. I es tracta d'un interludi de cara a l'inici del que podria ser la nova etapa de la companyia. Per exemple, apostem per *Translation*, peça de Brian Friel que dirigeix Ferran Utzet i que ja es troba a la sala d'assaig. *Cels*, de Wajdi Mouawad, serà la passa següent. “Buscarem una nova estètica”, avisa Broggi. I per això, alhora, pretèn ampliar la nòmina de col·laboradors de la companyia. A més d'Utzet, ja han incorporat Pau Miró amb *Adiós a la infància*, i li agradaria comptar amb Julio Manrique com a director, Jordi Casanovas, Mario Gas i, per què no, amb Àlex Rigola.

Marsé, Sisa i els derrotats

“Tenim una obsessió –aclareix Broggi–: fa tres o quatre anys vam començar a crear vincles amb coses que passen a la ciutat perquè passin coses. No sé per què la ciutat és incapaç de crear-los i nosaltres volíem fer-los encara que fos artificialment”. *Adiós a la infància* és una exemple clar d'això: Broggi i La Perla, Marsé, Sisa, Miró, Marc Artigau, al Lliure de Gràcia. A més, no hem d'oblidar que el món de Marsé, de *Si te dicen que caí* a *Caligrafía de los sueños* gira al voltant de l'antiga vila. El director confessa que la idea de sortida era treballar amb Sisa, construir un espectacle de creació que els agradés als dos i que portés Broggi als anys d'infantesa, quan va veure *Antaviana* i *Nit de Sant Joan*. “Busquem el món de Marsé perquè és un món molt de La Perla i anem al Lliure de Gràcia perquè quan era la cooperativa La Lleialtat, el jove Marsé hi anava a ballar”, aclareix. Un món, “fet de derrotats, de gent que està fotuda, dels que han perdut en la vida”, que també és molt proper a l'univers Broggi.

L'obra s'articula a base d'*aventis*, és a dir, aventureres de pirates, indis, vaquers i espadatxins, molt de la postguerra, que retraten el món deprimit de la canalla d'aleshores. Aventureres a través de les quals es van fent grans mentre comencen a entendre què és l'amor, el sexe, la política, i es desenganyen del món dels adults. Una mica com ells, com La Perla i Broggi, nens grans que miren el món ‘des del tot és possible’ sense oblidar-se que la vida no és un camí de roses.